

Toets na Trein-Stasionêr

deur Katlego Tjeane

Volgende maand is dit die 64ste jaarlikse toets om die Trein-Stasionêr te bestyg. Trein-Stasionêr is 'n onderwater-trein wat op 'n stasionêre spoor beweeg, wat dit die veiligste en feitlik enigste roete na Yusebalitee maak. Dit is elkeen se droom om die krotbuurte van Rhodaytawn te verlaat, op soek na voorspoed en eer vir hul familie. Miljoene prosesse sien uit na die kans om 'n Yusebal te word. Daar word gesê dat Yusebal se burgers plaaslike lekkernye soos infêrenz en conckluxin geniet. Yusebalitee sou prosesse verhef tot hoër wesens, amper soos 'n transendensie in inligting.

Die toets is 'n uiters deeglike proses, alhoewel Minister A. Smit erken het dat dit nie altyd honderd persent akkuraat is nie. Ongeag ouderdom kan elke proses die toets slegs een keer aflê. Minister A.D. Fuller het groot vordering gemaak met die onderwysbeleid, wat prosesse met verskillende sloerings toelaat om die toets te ondergaan.

Die twintigjarige Al-Rasheeda voel senuweeagtig oor die toets terwyl sy in 'n voorbereidingsklas aan haar potlood kou. Sy loer in die ander klaskamer, en die MA-studente straal 'n misleidende kalmte uit.

Hulle word oor die algemeen as geskik beskou om die Trein-Stasionêr te bestyg, en hulle sien die toets as 'n eenvoudige formaliteit vir hul familiereg op Yusebalitee.

Al-Rasheeda lag senuweeagtig in afguns oor jong Ra se naïwiteit. Sy familielyn het nog altyd die toets op 'n jong ouderdom geslaag, met een sloering. Sy het nie dieselfde bravade as hy nie, en ook nie die vooruitsig om haar familie in Yusebalitee te ontmoet nie.

“Laerskool was nie lekker nie, of hoe?” fluister sy.

Ra bars geïrriteerd uit: “Al-Rasheeda, ek haat dit net dat ons die PACF-analise moes doen,” onbewus van sy verhoogde stemtoon in die ouditorium.

Hulle voel die skerp blik van die onderwyser wat baie geïrriteerd gelyk het. Die twee fokus hul aandag terug op die aanbieding. Hulle luister na die einde van die lesing: “... en onthou, daar is niks fout met die ARIMA-, IMA- en ARI-klasse nie. Dit is beter as 'n ewekansige stap.”

Te midde van al die gegiggel en gelag het Al-Rasheeda se hart gesink. Sy besluit om die lang pad huis toe te loop. Sy loop tussen elektriese drade, sopnat papiere en die muf, rot-besmette rioolslote. Sy merk eers nou die eensaamheid en hartseer van haar lewe op. Sy is al alleen en onafhanklik sedert sy twaalf was. Sy dink aan haar vasberadenheid, 'n bewys van haar wilskrag, as voorbereiding vir die lewe en die gesogte toets na Trein-Stasionêr. Sy pak haar sak uit op die ou houttafel wat sy vir stryk, werk en eet gebruik. Sy voel so alleen.

Sy het al van prosesse wat die chirurgiese prosesse van Verskilvorming ondergaan het, gehoor. Haar ma het dit ook gedoen. Sy kies om nie veel aan haar te dink nie. Sy was te besig om vir haar eie lewe te baklei om daaraan te dink. Sy het nie haar eie leuen geglo nie; sy het dit die harde manier geleer. Haar pa het iemand gevind wat namens hom sy geskiktheid vir Trein-Stasionêr sou toets, deur 'n swartmarkgroep wat hulself “TheG raphT itle” genoem het. Alhoewel dit oneties was, het haar pa se feesvieringe in die plaaslike kroeg sy dade duidelik gemaak. “Alkohol reën uit die hemel in Yusebalitee, en die hemel

weet, ek hou van alkohol,” het hy aan die bekommerde kroegman verklaar. Hy het dit weke lank voor sy finale toets gedoen. Op die beslissende oomblik het hy sy essensie verloor. Hy het nie sy toets geslaag nie. Hy het nie besef dat sy etanolverbruik hom biologies sou verander nie. Hy was nie meer omkeerbaar nie. Hy het sy vrou en sy aspirasies verlaat en uiteindelik homself in die proses verloor. Sy liggaam het maande later op die oewer uitgespoel. Hy het verdrink in die oneindige see van data. Hy is die verhaal wat gebruik word om jongmense weg te hou van oordadigheid en dwelmmisbruik. Daardie fabelagtige slaaptydstorie van die “Dronkaard se Stap” gaan oor Al-Rasheeda se pa.

“Te veel gedink vir vanaand,” sug sy, as sy in die middel van die nag wakker skrik.

Die dag voor die finale toets stabiliseer Al-Rasheeda. Sy voltooi haar gezondheidstoets, en dit is normaal met die ondersoek van haar sweetresidu. 'n Groot sug van verligting volg toe sy huis toe keer vir wat haar laaste nag in hierdie stad kan wees. Rooi. Blou. Groen. Rooi. Rooi. Oranje. Die feesvieringe begin toe sy die geknetter hoor en die kleure van die vuurwerke sien. Dit is slegs 04:20, maar die atmosfeer is gevul met opgewondenheid. Die plaaslike vroue se hakskoene stamp op die grond, sing op 'n hoë toonhoogte en laat hul vloeiende rooi rokkies hul bewegings beklemtoon. Die mans slaan hul dromme, stamp op die gekraakte beton met hul swart stewels, en volg die vroue se skaduwees. Die kinders voltooi die sriracha-dans en spoor die jaar se deelnemers aan. Gou genoeg sluit Al by die gemeenskap aan en beweeg na die SAS-hekke.

Sy kan die verfrissend koel lug van die Annaly-seë ruik. Stap, stap, wag. Die ARIMA-, IMA- en ARI-klasse is eerste aangesien hul finale toets anders is. Die paar prosesse wat van die hekke teruggestuur word, lyk ontsteld. Stap, stap, wag. Die MA-klas giggel toe hulle volgende opgeroep word. Hulle handhaaf 'n honderd persent slaagsyfer en bestyg die platform. Sy gaan saam met die ARMA-klas. Stap, stap, wag. Sy kan die trein se fluweel-binnkant sien. Sy kom al hoe nader daaraan om haar huis te verlaat. Stap, stap, stap, stap. Die ry beweeg ongemaklik vinnig.

“Nee, probeer weer! Ek was nie voorbereid nie! Ek het nie opgewarm nie. Ek het gedink daar sou ’n tweede kans wees!” skree Al-Roberto III.

Al-Roberto III word weggevoer, tog voel sy asof dit haar drome is wat verdwyn. Sy besef dat dit nie oor waarskynlikheid gaan nie, maar dat haar wêreld op hierdie oomblik kan verander; dit is eenvoudig ’n metode van momente. Haar resultate word onmiddellik uitgegee, en sy kry die moed om vinnig te kyk.

Die administrateur se uitdrukking van verwarring stuur dadelik ’n koue rilling deur haar lyf. Sy merk haar tydstipping se merkbare variasie in vergelyking met die ander.

Sy lees die man se naamplaatjie, tel haar sak op, en sê teleurgesteld: “Mnr u19264560, dankie in elk geval vir die geleentheid.”

Hy reageer nie en gaan die res van die toets deur. “Mevrou, die resultate is deurslaggewend. Ek het genoeg bewyse om vir jou te sê dat jy geen eenheidswortels het nie.” Hy voeg by: “Hoor hier, jy is swak-stasionêr. Jy’s Yusebal.”

Haar kakebeen hang oop! Sy spring gretig op die trein, reeds besig om te droom oor haar nuwe lewe.

“Dit is julle kaptein. Ons sal ons bestemming binne n dae bereik.”

Dit het vrugte afgewerp! Sy het in haarself geglo. Sy het nie toegelaat dat die verlede haar lewe heeltemal stuur nie. Sy het geweet waar sy veronderstel was om te wees en was nie van haar voorgangers afhanklik nie. Sy het haar eie pad uitgestippel en nooit daarvan afgewyk nie. Sy het nooit geweet dat haar kwaliteit ’n ongewenste 0.94 was nie. Sy het ook nie geweet wat haar R^2 al haar lewe lank beteken het nie. Sy het geen idee gehad dat sy die mees vasberade proses was nie.

Op hierdie oomblik weet sy nog nie dat sy haar droom om ’n vooruitberamer te wees, gaan verwesenlik nie. Sy was nog altyd in beheer van haar storie.

